

РЕШЕНИЕ

№ 7687

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2636** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 284 и сл. ЗИНЗС.

Делото е образувано по искова молба от Д. О. И., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., като претендира обезщетение от Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ за причинени му имуществени вреди в размер на 1195 лв. представляващи равностойността на 16 бр. вещи иззети му с протокол № 213 и 214 от 13. 04. 2018 г., както и неимуществени вреди в размер на 1790 лв. за периода от 13. 04. 2018 г. до 10. 03. 2023 г. от преживения стрес и дискомфорт от отнемането на вещите и невъзможността да ги ползва.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Счита, че е налице изричен отказ на служители на ответника, да му върнат вещите, въпреки заявеното от него желание да ги получи за собствена сметка. Твърди, че поради изминалия период от време, връщането на вещите вече е безпредметно, поради което претендира левовата им равностойност. Излага твърдения, че поради невъзможността да ползва вещите е претърпял неимуществени вреди.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез писмено становище на процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Поддържа доводите изложени в писмения отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че ищецът Д. О. И., ЕГН [ЕГН], изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора С. от 02. 08. 2013 г., като на 13. 04. 2018 г. е преместен в Затвора В. за доизтърпяване на наказанието.

Поради невъзможност при преместването да вземе притежаваните от него вещи, предимно електроуреди, същите са оставени на съхранение в Затвора С., като са описани в протокол № 213 и № 214 от 13. 04. 2018 г.

По повод подаден молба за връщане на вещите с писмо рег. № 6054 / 20. 06. 2018 г. на зам. главен директор на ГДИН (стр. 19), е отговорено на И., че има възможност задържаните електронни компоненти да бъдат доставени от Затвора С. до Затвора В. чрез избрана от него куриерска фирма за негова сметка. И. е уведомен за съдържанието на писмото на 22. 06. 2018 г., видно от положения подпис.

С молба до началника на Затвора В. рег. № 6105 / 27. 12. 2018 г. (стр. 31) Д. И. е поискал да му бъдат доставени чрез куриерска пратка описаните в нея вещи. На гърба на тази молба е отбелязано от ИСДВР Т., че лишения от свобода е уведомен, че съгласно чл. 82, ал. 1от ППЗИНЗС има право да получава храни и предмети, които ма право да ползва и държи при себе си само по време на свиждане. Изключение правят само лишените от свобода чужди граждани.

На 21. 02. 2023 г. И. е бил хоспитализиран за лечение в болницата на Затвора С..

С молби рег. М-874 / 23. 02. 2023 г. и рег. № М-977 / 28. 02. 2023 г. до началника на Затвора С., Д. И. е поискал отново оставените на съхранение вещи да му бъдат върнати. На последната молба е поставена резолюция, че описаните вещи по т. 2,3,4,9,15 и 16 могат да му се дадат след проверка и издаване на бележка. Останалите вещи могат да бъдат върнати на посочено от него лице или изпратени в Затвора В. за негова сметка. Иначе може да си ги получи от затвора С. в 6-месечен срок от освобождаването.

С искова молба от 17. 03. 2023 г. И. твърди, че и към момента на предявяване на иска вещите не са му върнати и от невъзможността да ги ползва се нарушава човешкото му достойнство, поради което претендира обезщетение за неимуществени вреди за периода от 13. 04. 2018 г. до 10. 03. 2023 г. в размер на 1790 лв. Претендира и стойността на отнетите вещи, като с молба от 02. 05. 2023 г. (стр. 25) процесуалния представител на ищеца е посочил, че имуществената претенция е в размер на 1195 лв., представляващи равностойността на 16 бр. вещи иззети му с протокол № 213 и 214 от 13. 04. 2018 г.

С писмен отговор от 20. 04. 2023 г. ответника прави възражения за неоснователност и недоказаност на иска, като прилага писмени доказателства.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Исковете са допустими, като предявени срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

На основание чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.

Съгласно ал. 2 на същия член, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С настоящата искова молба ищецът претендира, че поради иззетата му собственост са му причинени вреди, които са уронили човешкото достойнство и са породили страдания и притеснения, които изпитвал ежедневно, поради което производството е именно по реда на чл. 284 и сл. от ЗИНЗС. По отношение на имуществения иск, ищецът твърди, че поради изминали дълъг период от време, вещите са амортизирани, поради което е безпредметно тяхното връщане и иска заплащане на левовата им равностойност, така както е посочена и която стойност не е оспорена от ответника.

Съдът намира, че в конкретния случай не се доказва противоправно поведение от страна на ответника, което е предпоставка за уважаване на исквете.

На основание чл. 24, ал. , изр. 1 от Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на „ГДО“, багажът на конвоираното лице не може да надвишава 10 кг.

Съгласно ал. 6 на същия член от Правилата, забранено е в багажа на конвоираното лице да има електроника и информационни технологии.

Именно поради тази причина при преместването на И. от Затвора С. в Затвора В. притежаваната от лишения от свобода електроника е била оставена за съхранение в склада на Затвора С., като същата е описана в протоколи № 213 и 214.

Съгласно чл. 32, ал. 2 от ППЗИНЗС, при преместване на лишения от свобода в друго заведение вещите по ал. 1 могат да бъдат изпратени по тяхно искане и за тяхна сметка на новото място или на техни близки.

Изцяло в този смисъл е писмо рег. № 6054 / 20. 06. 2018 г. на зам. главен директор на ГДИН (стр. 19), с което е отговорено на И., че има възможност задържаните електронни компоненти да бъдат доставени от Затвора С. до Затвора В. чрез избрана от него куриерска фирма за негова сметка. Изрично е посочено, в това писмо, че молбата на И. за връщане на иззетите му вещи е удовлетворена, като лишения от свобода е уведомен за съдържанието на писмото на 22. 06. 2018 г., видно от положения подпис.

При това положение напълно неоснователни са доводите изложени в исквата молба, че е налице отказ за връщане на вещите, заради който отказ ищецът е претърпял претендираните с исквата молба имуществени и неимуществени вреди.

Действително с молба рег. № 6105 / 27. 12. 2018 г. (стр. 31) Д. И. е поискал да му бъдат доставени чрез куриерска пратка описаните в нея вещи, като на гърба на тази молба е отбелязано от ИСДВР Т., че лишения от свобода е уведомен, че съгласно чл. 82, ал. 1от ППЗИНЗС има право да получава храни и предмети, които има право да ползва и държи при себе си само по време на свиждане.

Съдът намира, че така поставената резолюция, не представлява изричен отказ на служители на ответника, да му бъдат върнати вещите.

Точно напротив, видно от писмото на зам. главен директор на ГДИН от 20. 06. 2018 г., изрично е посочено, че молбата му за връщане на вещите е удовлетворена и освен това е указан механизма по който се осъществява това.

При това положение е следвало от страна на ищеца освен декларираното желание да получи вещите чрез куриерска пратка, също така и заявление сумата за транспорта да бъде изтеглена от личната му сметка, което не може да стане без неговото съгласие. Доколкото няма заявено такова съгласие, а на основание на законовата норма, изпращането на вещите е за сметка на лишените от свобода, то и самите вещи не са транспортирани.

В тази връзка очевидно и отбелязването на ИСДВР Т. за получаването на вещи само по време на свиждане, макар и неточно доколкото се касае за вещи оставени на съхранение в предходното място за лишаване от свобода, не представлява изричен отказ, както твърди ищеца. Безспорно е, че същият е имал разрешение да получи вещите си, но е следвало да заяви желание сумата за транспорта да бъде удържан от личната му сметка, което не е извършил и заради което тези вещи не са му доставени.

В случая не е налице противоправно поведение от страна на ответника, а вещите не са получени само поради бездействието на самия ищец.

Видно е също така, че след м. декември 2018 г. ищецът бездейства, като не търси вещите си и едва през м. февруари 2023 г. отново иска тяхното връщане, като отново получава отговор, че може да си получи вещите, ако заплати тяхното транспортиране. Доколкото не са налице незаконосъобразни действия и бездействия, още по-малко незаконосъобразен изричен отказ, не е налице виновно поведение от страна на ответника, което да подлежи на обезщетяване. В тази връзка предявения иск за неимуществени вреди е изцяло неоснователен.

Предявения иск за заплащане на имуществени вреди, представляващи стойността на вещите също е неоснователен, с оглед изложените по-горе мотиви за липсата на противоправно поведение от страна на ответника и освен това изрично е уточнено, че вещите продължават да са на съхранение и ищецът може да си ги получи чрез куриерската пратка или в 6-месечен срок от освобождаването да си получи на място.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

В същото време, независимо от изхода на спора, не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника. В производството по ЗИНЗС не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение, за разлика от това по ЗОДОВ и същите се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 и чл. 143 от АПК, поради което ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковата молба от Д. О. И., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., с която претендира обезщетение от Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ за причинени му имуществени вреди в размер на 1195 лв., представляващи равностойността на 16 бр. вещи иззети му с протокол № 213 и 214 от 13. 04. 2018 г., както и неимуществени вреди в размер на 1790 лв. за периода от 13. 04. 2018 г. до 10. 03. 2023 г. от преживения стрес и дискомфорт от отнемането на вещите и

невъзможността да ги ползва.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София - град, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: